

Ting: mening

Vi kan prata om tillvaron på många språk: på olika sätt och förstå detsamma för att tillvaron har samma mening för oss alla. Tillvaron är ting och mening i ett. Vi kan prata om den på olika språk och förstå den på samma sätt för att den är till-varo: gemensam. Fenomen/tingsligt är den kinesiskt, spanskt, ryskt etc uttolkad: förstådd. Vi lever i en fenomen/tingslig värld där språket är ett ideologiskt hjälpmedel för att upprätthålla apparaterna: arbetet, skolan, familjen etc som reglerar: kontrollerar och styr tillvaron i samhället, nu. Denna fenomenvärld ser olika ut i olika samhällen men vi kan alla förstå den för att där också finns den grundläggande tingting världen: där tingen har en mening som vi alla kan förstå. Med hjälp av oss själva: vår kunskapsförmåga: människan kan vi förstå den. V kan känna, vi kan tänka och vi kan handla: uttrycka en – egen eller gemensam – vilja. Vi kan förstå meningen med tingen för att vi förstår att vi förstår tingen som bådeoch: både som människa och immanent: som ”tillvaro”. Vi förstår att skillnaden gör vår förståelse: och meningen hos tingen möjlig: verklig.

Makt, auktoritet och beundran

Makt är viljans uttryck, auktoriteten förnuftets. Makt och auktoritet är uttryck för samhället som uttrycker människan. Det är samhället: oss tillsammans – och varje individ – som ger någon makt och auktoritet. Liksom med religionerna tycks dessa uttryck – för människan – ha en egen existens. Makten ”tvingar” sig på oss – som Durkheim (1893, 1895) ser det – medan vi frivilligt följer auktoriteten. Detta är Webers (1920) distinktion. Viljans: makten och förnuftets: auktoritetens uttryck tycks komma före oss. De tycks skapa apparater för makt och auktoritet på samma sätt som Antikens gudar hade sina – makt och auktoritets – områden: Poseidon havet, Apollon himlen etc. Vi ”lyder” – överlåter vår vilja på – dem. Maktens och auktoritetens apparater opererar: verkar båda genom viljan: Vilja kommer till uttryck hos en människa - som Comte (1848) såg det – som mod, fasthet och klokhets. Beroende på människors egenskaper värdesätter vi dem och

ibland ger vi en klok människa auktoritet, en uthållig makt och en modig människa – som får utföra sin bragd själv – vår beundran. Förr – fram till 1900-talets början – legitimerades makt och auktoritet och hjältar med någon av dessa tre – karaktärs - egenskaper hos ”stora män”. De hade makt, auktoritet och beundran för att de var mer modiga, uthålliga och kloka än de flesta. Vi kan säga att dessa egenskaper legitimerade viljans uttryck i samhället med människornas karaktärer. Karaktären delar vi med dem: vi känner igen oss i dessa stora män och överlåter en del av vår vilja – som beundran, makt och auktoritet – på dem. Vi och de är detsamma: människa. Vi är tillsammans: deltar gemensamt i viljans utövande – i samhället – genom dem. De uttrycker sin egenhet på ett sätt som vi uppskattar. Detta: vår uppskattning utgör grunden för dessa viljans uttryck i samhället. De ”stora männen” uttrycker oss och vi delar deras ”storhet”. Detta var åtminstone den mänskliga grunden för dessa ”stora mäns” ställning i samhället. Auktoriteten, makten och populariteten var samhällliga uttryck som legitimerades som individer: karaktärer. Detta var en rest från feodalismen – och kungamaktens – samhälle då aristokratin, kungen och prästerna representerade dessa egenskaper: Under andra halvan av 1800-talet blir de stora männen framför andra de amerikanska industrialisterna: grundarna av storföretagen. Sedan, under 1900-talet, byråkratiseras samhället och förnuftet, viljan och känslan uttrycks på ett nytt sätt: på ett främmande, objektivt sätt. Apparaterna uppstår och familjen, arbetet, vetenskapen etc legitimeras med det instrumentella – profitkalkylerande – kapitalistiska förnuftet. Pengarna blir alltings – samhällets och livets – ”mål och mening”. Pengarna blir källan: det främsta uttrycket – och orsaken: vetenskapens legitimering - för modet, uthålligheten och klokheden. Pengarna blir måttet – talar om för oss – hur mycket beundran: makt och auktoritet en människa är värd. Och människa är man – helt riktigt – enbart som samhällsvarelse – som ”effekt” av apparaterna: den borgerliga familjen och skolan, det byråkratiserade – profitkalkylerande – arbetet och den

demokratiska statens makt- och
auktoritetsutövning.